

De arm van Peter

Het kost me moeite mijn ogen open te houden.

Ik weet dat ik de uitzending van Peter R. De Vries toch moet zien. Iedereen zal er over praten. De aankomende weken zal in elk programma dit onderwerp besproken worden. Als over vele maanden het nieuws vergeten wordt, zal het weer opduiken in de oudejaarsconference.

Op de monotone stem van Peter vallen mijn ogen dicht. Als ik ze met veel moeite open, zit ik bij Joran en Patrick in de auto. En tijdens het afschuwelijke filmpje word ik steeds meer wakker.

Applaus voor Peter; de verdwijning van Nathaly lijkt te zijn opgelost. Of het juridisch wel of geen waarde heeft wil ik graag aan de deskundigen over laten.

Ik zou me schuldig voelen als ik een levende goudvis door de toilet zou spoelen. Er blijken echter ook mensen te bestaan die er niet mee zitten een menselijk lichaam, wel of niet levend, over boord te gooien.

Op het einde van de reportage word ik opnieuw geconfronteerd met het ontbreken van menselijk gevoel. De moeder van Nathaly wordt geconfronteerd met de afschuwelijke beelden over de respectloze verdwijning van haar dochter.

Maar waar is het gevoel van Peter? Na de beelden herhaalt hij nadrukkelijk hoe afschuwelijk er over Nathaly gesproken wordt. Ieder zijn baan...maar als verpleegkundige zou ik geen schouderklopje krijgen. Als ik een zeer zieke patient na een slechtnieuws gesprek nog eens met zijn neus op de feiten zou drukken. Hoeveel pijn iemand zal krijgen, over hoe iemand zal aftakelen. Hoe slecht iemand er uit zal komen te zien.

Nee. Stilte, een empatische blik, een glas water en een arm om iemand zijn schouder zijn dan meer op zijn plaats. Geen woorden in plaats van confronterende zinnen. Waar was de arm van Peter ?

Mijn slaap is weg. Mijn hoofd blijft malen. Want ik voel.

' Februari 2008' copyright 2008 Petra van Elst